

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Avrelii Avgvstini Hipponensis Episcopi Et S. R. E.
Doctoris Vita**

Lancilottus, Corneille

Antverpiæ, 1616

Cap. V. Quali veste D. Augustinus monachus eiusque sequaces sunt vsi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42857

CAPVT V.

*Quali veste D. Augustinus monachus,
eiusq; sequaces sint vfi.*

ERAT autem vestis eius toga tunicave ^{vestes diu}
oblonga, quam zona cingebat, præ- ^{Augustini}
terque hanc cucullus; genus vestimenti ho- ^{religiosa.}
minum viliorum, ac minùs sapientum (eis
enim conuenit vestes arctius aptari, ne in-
decenter defluant) eoque contra aëris iniu-
rias utebatur. Potuit etiam fuisse leuidensa,
vel etiam cilicium: nam lib. De opere mo-
nachorum, *Tondeant*, inquit, *& cilicio ca-*
put velent. Hoc genere vestitus sanctissi-
mi homines, volentes videri mundo de-
sipere, oblectabantur; pessimi quique, ac in
primis hæretici, offendeabantur. Vnde et-
iam illud Manichæi in Augustino carpunt,
Augustinus verò sibi honori ducit. Eisdem
vestibus indutus, quamuis Episcopus esset,
populo coràm se ostendebat, vt videre est
Serm. XLIX. De diuersis. de quo infra loco
magis opportuno dicemus. Taliter indu-
tum fuisse post acceptum Baptisma, docet
præter D. Ambrosium (cuius affertur hac
de re Sermo) Petrus Morsalinus Franci-
scanus, tam in Martyrologio, quàm suis in
idem Annotationibus, ad tertium Nonas
Maij, vbi dicit D. Augustinum à B. Am-
bro-

Angelus
Rocha in
Biblioth.
Vatican.
f. 243.

D. Augu-
stinus in-
tercessor
contra pe-
stem.

brofio baptizatum, nigro monasticoq, habitu fuisse indutum. Fidem etiam huic rei faciunt antiquiffimæ variis in locis picturæ: nam in B. Mariæ, D. Petri, S. Ioannis, pluribusq; Romæ templis, necnon sanctæ Sophiæ Constantinopoli, Venetiis, & compluribus Italiæ ædibus cathedralibus, S. Augustinum depictum nigri coloris vestibus monachicis, refert inter ceteros Ambrosius Coranus in Apologiâ secundâ, quam Xysto IV. obtulit. Exstat in Bibliothecâ Vaticanâ liber ex pergameno, sicut & fornix antiquus circa eundem locum, ubi opera huius sanctissimi Doctoris manuscr. posita vidi, in quorum utroque S. Augustinus Pontificalibus vestibus, & cucullo nigro cernitur. In vrbe etiam Papiensi iam à multis annis depictus inuenitur D. Augustinus cum huiusmodi religiosis ac Pontificalibus indumentis in aula Senatoriâ: ubi ciuitatis decuriones genuflexi ob cessantem eius intercessionem pestem, duodeuiginti faces offerunt: cuius rei vt perpetua foret memoria, ita literis est prodita: *Anno M. D. III. vrbe nostrâ, peste sauißimâ afflictâ, desperato irritoque humano auxilio, celesti protectori Augustino duodeuiginti faces albas quotannis oblaturi nuncupato voto, salubrem statum impetrarunt.*

Cete-

Ceterum huius habitus colorem atrum fuisse, docent ferè iidem. Solebat enim color priscorum monachorum talis esse, ac præsertim tempore S. S. Augustini & Hieronymi; ad distinctionem primum hæreticorum, qui id temporis in tantum albis vestibus delectabantur, ut etiam illis amicti, iusta persoluerent: dein ad significandum hoc atro colore, se mundum lugere, ac pœnitentiæ debere fructus adferre, ut bene docet Ioannes Ierosolymitanus. Quare & Ruffini socia Melania (teste Paulino epistolâ 11.) sericam auratamque suppellectilem, veteribus & nigris vestibus commutavit, ad mundi contemptum aspirans. Quod idem cum Edicia moliretur inconsulto marito, sic ab Augustino reprehenditur: *Quid absurdius quam mulierem de humili veste viro superbire, cui te potius expediret obtemperare candidis moribus, quam nigellis vestibus repugnare.* De his quoque Prudentius: *Squalent, inquit, recinctâ veste pullati Patres.* E quorum numero fuit S. Martinus, qui primus ex Oriente nigrum monachorum habitum in Italiam inuexit, cuius inter ceteros Mediolani discipulus fuit beatus Simplicianus, à quo genus hoc monasticæ vestis Augustinum accepisse; detulisse, eoque religiosum egisse, præter fidem

I poste-

*Habitus di-
ui Augusti-
ni niger.*

Eunapius
in Vita Ae-
desij.

Petrus Ve-
nerabilis
lib. 5. c. 15.

Lib. de In-
stit. mona-
chor. c. 34.

Epist. 99.

In hymnô
iciun.

Pet. Vene-
rab. su. li. 5.
epist. 15.

posterorum, etiam hæreticorū sub id tempus sanne & irrisiones sunt argumēto, Petilianus videlicet & Secundini. Quorum alter Petilianus in Augustino (vt ipsemet scribit) grauiter & ore maledico idipsum reprehendebat; Secundinus verò Augustinum propter vestes pullas quas deferebat, è splendido cæli conuiuio, in obscuriores inferni tenebras præcipitandum nugabatur. Testis est ex recentioribus Cardinalis Belarminus tom. 2. lib. 2. C C. variis de Monach. & lib. de Eccles. Script. sæcul. v. in principio, Baronius tomo 4. anno Christi cccxci. & P. Ribadeneira in Flore Sanctorum, xxviii. Augusti, asserentes vnanimi sententiā, vitę monasticę institutum ab Augustino in Africam inuectum fuisse, eundemque id seruasse, aliisque seruandum tradidisse. Mombricius in Vitā S. Simpliciani, S. Antonin. 3. p. hist. t. 24. Matur. ad hanc 3. p. & t. 24. S. Antonini, Valent. 2.2. De statu Relig. Anton. Possuin. in Appar. sacro, v. Augustinus, Auctor Appendic. ad Catal. Petri de Natal. & alij, *Augustinum*, asserunt, *Ambrosius baptizauit, nigroq; superindutum cucullo, pelliceā zonā cinxit.* Equè dilucidè etiam Hieron. Torrent. in suā Confessione, *Augustinus*, inquit, *monachus fuit, monachorum institutor,*

Lib. 3. adu.
Petil. c. 40.

Tom. 6.
Augustini
ante librū
eius.

Lib. 4 Cō-
fess. Aug.
de mona-
chor. insti-
tuto, cap. 8.
Proposit. 6.

tor, cucullo nigro indutus, & cingulo coriaceo
 præcinctus. Quam rem etiam confirmat
 istud, quòd Augustini sequacibus Eremitis
 idem habitus decretus est aliquot antè sæ-
 culis, ac contra reprehensores fuit pronun-
 tiatum à Leone I. & Alexandro I V. *Sedes* In fine
 inquit D. Antoninus, *Apostolica aspiciens ad* 3. p. histor.
primariam Ordinis originem, habitum supe-
riorem ei determinavit; imò veriùs, dudum
per S. Augustinum determinatum declaravit,
statuendo videlicet, quòd eorumdem (scilicet
 Eremitarum S. Augustini) *habitus exterior*
esset cucullus nigri coloris. Idem pluribus lo-
 cis effusè declarat B. Iordanus in libris De
 Vitis Fratrum, libro præsertim primo, ca-
 pite 15. & aliis.

Cùm autem in quibusdam locis, atque
 in Hiberniâ maxime, venefici quidam eiuf-
 dem coloris vestibus vterentur, ad distin-
 ctionem illorum, Eremitæ Augustiniani
 vestes albas ferre cœperunt: quâ tamen oc-
 casione cessante, priorem habitum nigrum
 resumpserunt, albâ veste dumtaxat intra
 domesticos parietes vtendo. Quam diu re-
 tentam, cùm Benedictus I I. quorundam
 precibus commotus vellet vt ne ampliùs
 Augustiniani ferrent, primarij Patres ali-
 quot Perusij (quâ in vrbe Pontifex Roma-
 nus tum erat) coram B. Virginis imagine

*Quâ rã-
 tione Ere-
 mitæ Au-
 gustiniani
 habitu albo
 utantur.*

votum fecere, ut si illius patrocinio habitum retinerent, quem in honorem eiusdem deferrent, Ordo noster vniuersus certas quasdam Lectiones ex S. Augustino concinnatas cum Psalmis aliquot, per hebdomades singulas recitaret: quâ re diuinitus impetratâ, etiamnum domi candidâ veste in honorem intemeratæ Virginis amiciuntur. Atque ideò iam tum ex eo tempore, quo hoc à Deo beneficium receperunt, Augustiniani quibusdam in locis dicti sunt Gratiani, seu Religiosi de gratiâ. quam & aptè sic vocari queant, si ad ipsum magnum patremfamilias Augustinum respiciamus, qui gratiæ Dei, contra tot illius impugnatores, defensor singularis exstitit, quiq; sui imitatores hunc salutandi modum (*Deo gratias*) primus edocuit, in gratitudinis signum pro tantis tamq; diuersis in genus humanum Dei beneficiis, ac præsertim, quòd è tot hominum millibus se non tantum ad religionem Orthodoxam, verum etiam ad monasticum vitæ genus euocasset.

Augustiniani dicti quibusdam in locis Gratiani.

Enarrat. in Psal. 132.

Lib. De diligendo Deo cap. 7.